

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: N. H. H.,** zastoupen JUDr. Josefem Kynclem, advokátem, se sídlem Masarykova 1293, 560 02 Česká Třebová, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2003, č. j. OAM - 3636/VL - 11 - 05 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 933/2003 - 25 ze dne 20. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 3636/VL - 11 - 05 - 2003 ze dne 10. 9. 2003 žalobci (dále jen „stěžovatel“) nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Správní orgán odůvodnil svoje rozhodnutí tím, že stěžovatel opustil Vietnamskou socialistickou republiku z ekonomických důvodů a kvůli nespokojenosti s komunistickou vládou. Dalším důvodem pro podání žádosti o udělení azylu byla skutečnost, že neměl upraven pobyt na území České republiky. Stěžovatel dále vyslovil obavu z případného návratu do vlasti, protože vycestoval s falešným pasem a má proto strach z potrestání. Nebyl politicky činný, nebyl trestně stíhán a neměl problémy se státními orgány. Nesplňoval proto podmínky pro udělení azylu stanovené v zákoně o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2004, č. j. 46 Az 933/2003 - 25, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V ní stěžovatel namítl obecně porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu ve správním řízení a navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že správní orgán nepochybil, když stěžovateli azyl neudělil. Krajský soud rozhodl, že stěžovatel žádný z důvodů uvedených v § 12, § 13, § 14 zákona o azylu v průběhu správního řízení netvrdil a jako důvod pro podání žádosti o udělení azylu uvedl jen špatnou ekonomickou situaci ve Vietnamu, nemožnost sehnat zaměstnání, nespokojenost s komunistickým režimem ve Vietnamu a potřebu legalizovat pobyt na území České republiky. Tyto potíže stěžovatele tak dle odůvodnění rozsudku krajského soudu nezakládají důvody pro udělení azylu ve smyslu zákona o azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Uvádí v ní, že správní orgán zamítl jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud nepostupoval správně, když se ztotožnil s názorem správního orgánu, který posoudil jeho žádost o azyl jako motivovanou především z ekonomického hlediska a nevzal při posuzování jeho žádosti v úvahu politická hlediska, tj. že stěžovateli jako příslušníkovi určité sociální skupiny nesouhlasící se stávajícím režimem hrozí po návratu do Vietnamu politické pronásledování včetně dalších represí.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 30. 7. 2003. Tuto žádost stěžovatel odůvodňuje ekonomickými problémy ve vlasti a tím, že ve Vietnamu nemohl najít práci. Jako další důvod žádosti o azyl stěžovatel uvádí snahu získat doklady k legálnímu pohybu na území České republiky. Ve své žádosti dále vyslovuje obavu, že by po návratu mohl být uvězněn za nelegální opuštění Vietnamu na falešný pas. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 3636/VL - 11 - 05 - 2003 ze dne 10. 9. 2003 mu pak azyl nebyl udělen.

V kasační stížnosti stěžovatel nesprávně uvádí, že správní orgán zamítl jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť jak

ze správního spisu vyplývá, stěžovateli rozhodnutím správního orgánu podle § 12, § 13 odst.1, 2 a § 14 zákona o azylu azyl nebyl udělen.

Námitku stěžovatele, že se krajský soud nesprávně ztotožnil se stanoviskem správního orgánu, který posoudil jeho žádost o azyl jako motivovanou především z ekonomického hlediska a nevzal při posuzování jeho žádosti v úvahu politické důvody, tj. že stěžovateli jako příslušníkovi určité sociální skupiny nesouhlasící se stávajícím režimem hrozí po návratu do Vietnamu politické pronásledování včetně dalších represí, lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zahrnuje vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgán v průběhu správního řízení dostatečně objasnil, že důvodem žádosti o udělení azylu stěžovatele byly ekonomické potíže, obecná nespokojenost s komunistickou vládou ve Vietnamu, snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a obavy z případného pronásledování po návratu do vlasti. Ani jeden z výše uvedených důvodů nelze považovat za důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13, odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Ekonomické důvody nemůžou bez dalšího být důvodem žádosti o udělení azylu. Taková žádost může být dokonce zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel v průběhu celého správního řízení neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že mu ve Vietnamu hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ve své vlasti nebyl nijak politicky činný a neměl problémy se státními orgány. Potřeba další legalizace pobytu stěžovatele na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, uveřejněno pod č. 397/2004 Sb. NSS). Stěžovatelovy obavy z případného pronásledování po návratu do vlasti správní orgán posoudil jako nedůvodné, což dostatečně zdůvodnil a to především informací Ministerstva zahraničních věcí č. j.: 118854/2000 - LP ze dne 26. 5. 2000, která uvádí v bodu č. 5, že podle sdělení UNHCR nejsou vietnamští žadatelé o azyl v zahraničí po návratu perzekuováni nebo diskriminováni. Správní orgán taktéž nepochybil, jestliže neshledal u stěžovatele překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že žalovaný v průběhu správního řízení dostatečně zjistil skutkovou podstatu, z níž při rozhodování vycházel, a jeho rozhodnutí má oporu ve spisech, krajský soud nepochybil, když žalobu stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí krajského soudu nesplňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost tudíž není důvodná. Proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné

mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu